

— Ще я занеса да я видятъ всички, — каза той и се засмѣ. — Голѣмъ берекетъ, голѣмо чудо, ти казвамъ!

Той се обърна и пое пѣтя за селото. Грозданъ тръгна къмъ нивата. Той знаеше, че Монката ще занесе тая рѣжъ право на кръчмата. Ще я окачи на стѣната, ще дойдатъ много хора, ще я гледатъ. Слѣдъ това ще се почерпятъ, ще поприказватъ прѣзъ коя друга година нивитѣ сж били пакъ тѣй високи, нѣма ли да полегнатъ и нѣма ли да остане тънко зърното. Може би тогазъ ще стане дума за обира въ черквата и Монката ще каже, че го е виждалъ тука. Но Грозданъ малко се загрижи за това. Той се обърна и погледна още веднажъ слѣдъ Монката. Той вървѣше бързо, размахваше рѣжъта въ ржката си и отъ врѣме на врѣме я поглеждаше, като че искаше да каже пакъ: „Голѣмъ берекетъ, голѣмо чудо, ти казвамъ!“

Грозданъ помисли една минута и бавно продължи пѣтя си. На лицето му се появи сжщата усмивка, като у Монката. Равнодушенъ до сега къмъ всичко наоколо, той почна да се заглежда въ нивитѣ, радваше се на това небивало плодородие, прѣцѣняваше и сравняваше съ окото на опитенъ и вѣщъ познавачъ. Всички ниви бѣха добри, но все пакъ малка или голѣма разлика можеше да се направи между тѣхъ. Тамъ, кждѣто оранъта е била по-дълбока, сѣмето чисто и засѣто равномерно, нивата бѣше гжста, равна и наситено зелена. Тамъ пъкъ, кждѣто работата е била по-немарлива и нескопосна ржка е засѣвала, нивата бѣше по-слаба, изникнала на гнѣзда и обхваната отъ плевель. Все пакъ дѣждѣтъ и благоприятното врѣме заличаваха много отъ тия недостатѣци.

Дълго врѣме Грозданъ ходи изъ нивитѣ. Той се спираше и внимателно оглеждаше всичко, увлѣченъ, зарадванъ, като че обхождаше собственитѣ си сѣитби. По едно врѣме той се досѣти и за сѣното, което ужъ бѣше дошълъ да види. Нивата бѣше наблизю и скоро